

Барът започна да утихва, когато хората се разотидоха за през нощта. Той си поръча нов скоч и продължи да пие сам на бара, а столовете от двете му страни останаха празни. Не се разсейваше с телефона, просто гледаше отражението си в огледалото на стената или забождаше поглед някъде в далечината. Стори ми се, че се чувства съвсем добре, докато пие сам, без да говори с когото и да било и да ходи някъде. Май не беше тук, за да забърше някоя жена за през нощта, защото не поглеждаше никого в заведението.

Исках да си тръгне, за да мога най-сетне да изпусна съдържания дъх, но също така изпитвах ужас от мига, в който ще излезе от бара, защото нямаше да го видя никога повече. Стоях на бара и бършех бутилките, чистех, докато нямаше клиенти, за да мога да си тръгна по-бързо след затварянето.

– Бастиен.

Погледнах го и усетих как сърцето ми отново се качва в гърлото.

Той отпи, след това облиза устни.

– Това е моментът, в който ти трябва да ми кажеш как се казваш.

Беше точно толкова арогантен, колкото предполагах, въпреки това си оставаше безумно готин.

– Флър.

Протегна празната си чаша, безмълвно молейки за ново питие.

Ако беше друг, щях да го отрежа, но макар да беше изпил много скоч, дори не беше замаян. Или беше заклет пияница, или понасяше добре алкохола. Направих му ново питие и го поставих пред него.

Той вдигна чашата в знак на благодарност, преди да отпие. Поразителните му очи не се откъсваха от моите. Притежаваше достатъчно самоувереност, за да поддържа интимен контакт с очите, сякаш бяхме любовници, докато в действителност бяхме

напълно непознати. Наклони леко глава, сякаш забеляза нещо в погледа ми.

— Тези очи крият история.

— А твоите крият ли?

Хитра усмивка изви устните му и тази незначителна промяна преобрази цялото му лице. Арогантността в очите се смекчи, изместена от палави искрици. Завихри леда в чашата, преди да отпие.

— Определено. — Остави чашата на плота и остана загледан в нея в продължение на секунда, преди да ме погледне отново. — Първо ти.

Обикновено когато някой мъж ми се пускаше, флиртувах резервирано, исках той да прекара добре, за да получа голям бакшиш. Само че никога не бях откровена за това коя съм и какво изпитвам. Сега обаче, когато погледнах в тези сини очи, истината изскочи сама.

— Насред развод съм — приблизително.

— Приблизително?

— На няколко пъти се опитвам да подам документите, но всеки път ме връщат...

В погледа му забелязах острота, пръстите се изместиха към горната част на чашата.

— Той има връзки с влиятелни хора... — Отговорих на въпроса, който той така и не зададе. — И ще ме прекара през ада, ако искам да се отърва от него.

— Властта и богатството вървят ръка за ръка — отбеляза той. — Защо работиш тук?

— Защото не искам парите му. Бях бедна преди него и ще остана бедна след него. — Промяната беше разтърсваща, да нямам шофьор, който да ме откара където искам, сама да си купувам продуктите и да ги мъкна по стълбите, да ми се налага сама да се пера и да следя да не пускам парното прекалено силно, защото няма да мога да си платя сметката. Независимо от всичко, беше по-добре от живота в лукс с един лъжец.

Той продължаваше да ме гледа с интерес, присвил очи.

— Мога да те попитам какво те е накарало да избягаш, но мисля, че вече знам отговора. — Разклати чашата и отпи отново. — Мъжете казват, че жените са сложни създания, но не е така. Просто отговори на съобщението и не си завирай онази работа в други. Всичко е съвсем просто.

Престанах да чистя бара. Бях се задълбочила в разговора с непознат, усещах връзка с мъж, когото не познавах.

— В момента имаш ли връзка?

— Не. — Той ме погледна прямо. Цялата тази самоувереност ми се струваше токсична. — Не отговарям на съобщения и си завирам онази работа на много места... — Отпи от чашата, без да откъсва очи от моите.

Не останах разочарована, защото очаквах тъкмо това от него. Ако се опитваше да ме сваля, не го правеше по противен начин. Беше безцеремонно откровен, така че, ако си тръгнем заедно от бара, след това нямаше да го чуя и видя никога повече. Сигурно щеше да си е тръгнал, преди да се събудя на сутринта. Но пък честността беше качество, което оцених в мига, в който разбрах, че не е съществувало в брака ми.

— Не той ми каза какво става. Научих го от нея...

Не каза какво мисли, не осъди прегрешилите. Продължи да ме наблюдава и да слуша.

— Опитва се да си ме върне. Затяга хватката си, когато усеща, че му се изплъзвам...

— От колко време бяхте женени?

— Две години.

Той кима леко.

— Това не е добър знак. Коя е жената?

— Колеги са. Каза, че не означавала нищо...

Отпусна и двата си лакътя на плота, приведе се напред, обхвана кокалчетата на ръката си, така че мускули и жили изпъкнаха.

— Попитах дали е имало други... той каза не.

— Повярва ли му?

— Ами... не знам. — Всеки път, когато си помислех за онова, което е сторил, се чувствах толкова зле, че ми идваше да се

свия на топка в ъгъла. Изпитвах отвращение всеки път, когато си помислех къде е бил пенисът му, преди да навлезе в мен, сякаш не е имало никакво предателство.

Продължаваше да ме гледа, потриваше кокалчетата си, сякаш бяха изранени от скорошен бой.

— Ще ми предложиш ли съвет?

Отпусна ръце на плота. Извисяваше се над мен дори когато беше седнал, защото беше с четиресет и пет сантиметра по-висок.

— Не давам съвети, единствено мнение.

— Добре, какво е мнението ти?

Дискретна усмивка пробяга по устните му и за пръв път отмести поглед.

— Не искаш мнението ми, сладурано.

Мразех, когато мъжете ме наричаха така, когато се опитваха да привлекат вниманието ми от другия край на бара с мило обръщение, но Бастиен го каза така, сякаш беше името ми.

— Искам честност, а тя е нещо, което не съм получавала много отдавна.

Очите му отново се върнаха към мен и останаха така дълго, проучваха лицето ми сякаш той виждаше думите татуирани на кожата ми. Наведе леко глава, преди да въздъхне.

— Доверието е като стъкло. Нужно е време, за да се загрее и оформи, да стане прозрачно, така че и двете страни да виждат през него. Когато обаче се счупи, има толкова много късчета на пода, че няма как да бъдат събрани заедно. Може да мине година, ще влезеш боса в кухнята за чаша вода и в петата ти ще се забиے парченце. Тогава ще си спомниш как се е озовало там...

Болка прониза сърцето ми. Толкова бях свикнала, разочарованието бе толкова тежко, че почти нямах сили да се съпротивлявам.

— Властта и богатството могат да бъдат отнети — и остава единствено думата ти. Ако тя няма стойност, значи нямаш нищо. Той е предал дадената от него дума, когато е предал теб — значи е предал себе си. Имал е шанс да се покае, като